

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.652/2010/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla az előbb **Sz. B.** ügyvezető, utóbb a Dr. Jobbágy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Jobbágy Krisztina ügyvéd, címe) által képviselt **felperes neve, címe** felperesnek a Leszkoven Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Leszkoven László ügyvéd, címe) által képviselt alperes neve, címe alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 4.P.20.154/2010/12. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint az alperes által a fellebbezési eljárásban 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, az alperest terhelő marasztalás tőkeösszegét 1 308 000 (Egymillió-háromszáznyolcezer) forintra, a felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét 50 000 (Ötvenezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 250 000 (Kettőszázötvenezer) forintra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 6 000 (Hatezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 30 000 (Harmincezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az **É-a-i M. F.** a 2007. március 27-én tartott ellenőrzést követően a 2007. április 24-én kelt MÜ-....-29/2007-..... számú elsőfokú határozatában a felperes gazdasági társaságot 2 100 000 forint munkaügyi bírsággal sújtotta.

A felperes az elsőfokú határozat elleni fellebbezési eljárásra, és az esetlegesen szükséges bírósági eljárásra vonatkozóan megbízta az ügyvéd foglalkozású alperest a társaság teljes jogkörű képviseletének ellátásával.

Az alperes az elsőfokú közigazgatási határozat ellen a fellebbezést a törvényes határidőben benyújtotta. A fellebbezési eljárásban az **O. M. és M. F.** elnöke a 2007. június 25-én kelt-2/2007-..... számú határozatával az elsőfokú határozatot megváltoztatva a munkaügyi bírság összegét 600 000 forintra mérsékelte.

Az alperes a jogerős közigazgatási határozat ellen a Pp. 330. §-ának (2) bekezdésében meghatározott törvényi határidő elteltét követően nyújtotta csak be a keresetlevelet, az igazolási kérelmét elutasító elsőfokú végzést a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a 2008. január 14-én kelt 4.Mpkf.20.066/2008/2. számú végzésével helybenhagyta, ekként a Nyíregyházi Munkaügyi Bíróságnak a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzése 2008. március 19-én jogerőre emelkedett.

Az alperes a felperest sem a fellebbezés során hozott határozatról, sem a sikertelen perindításról nem tájékoztatta.

A felperes 2008. január 7-én megbízási szerződést kötött **Sz. I.** pénzügyi tanácsadóval, annak érdekében, hogy a tanácsadó kísérje figyelemmel a 2008. évi költségvetési, illetőleg uniós pályázatokat, tegyen javaslatot arra vonatkozóan, hogy a felperes mely meghirdetett pályázatoknak felel meg, és az esetenként történt egyeztetéseknek megfelelően a pályázatot készítse el. A felek megállapodtak abban, hogy a megbízottat a pályázat elkészítését és postára adását követően alapdíj illeti meg, igényt tarthat továbbá a kért támogatás 3-6 %-áig terjedő összegű sikerdíjra is. A szerződés 6. pontja szerint a megbízott abban az esetben is jogosult volt a sikerdíj teljes összegére, ha a pályázat készítése, beadása, elbírálása, illetve a beruházás megvalósítása során a támogatás elnyerése a megrendelőnek felróható körülmények miatt nem valósul meg. A sikerdíj megfizetésére a felperes 2008. december 31-ig vállalt kötelezettséget.

A felperes 2008. április 30-án és május 29-én pályázatot nyújtott be az MVH Vidékfejlesztési Támogatások Igazgatóságához kertészeti képek beszerzése, illetve kertészet korszerűsítése iránti támogatást kérve, azonban a támogató a 2008. szeptember 26-án kelt .../.../206/3/2008., valamint a 2008. október 22-én kelt .../..../20/8/2008. számú határozataiban mindkét támogatás iránti pályázatot elutasította. Az elutasítás indoka a határozatok szerint az volt, hogy a felperes munkaügyi kapcsolatai rendezettnek nem tekinthetők, ezért, miután nem felelt meg az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvényben foglalt feltételeknek, nem volt támogatásban részesíthető.

A felperes bejelentése alapján a Nyíregyházi Ügyvédi Kamara a 2009. október 1-jén kelt P.../2009/1. számú határozatában a fegyelmi eljárást megszüntetve az alperest figyelmeztetésben részesítette, megállapítva, hogy az alperes a kereset késedelmes előterjesztésével kisebb súlyú szabálysértést követett el.

A felperes keresetében a Ptk. 277. § (4) bekezdésére hivatkozással az alperest 8 144 000 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni, hivatkozva arra, hogy az alperes a szerződés teljesítésében való együttműködési kötelezettségét megsértette.

Előadta, hogy a munkaügyi ellenőrzés során meghozott jogerős és végrehajtható határozatról csak 2008. július 17-én értesült, ekként a pályázatok benyújtásakor abban a tudatban volt, hogy a társaság munkaügyi kapcsolatai rendezettek. Abban az esetben azonban, ha az alperes időben tájékoztatja a határozat jogerőre emelkedéséről, és végrehajthatóvá válásáról, valamint arról, hogy a keresetindítás sikertelen volt, nyilvánvalóan nem kötötte volna meg a szerződést **Sz. I.-**nal, és nem nyújtotta volna be a pályázatokat. Az alperes korábban mindvégig arról tájékoztatta, hogy a munkaügyi eljárás folyamatban van, és a pontos információk hiányában - tekintettel arra, hogy azonos tényállású ügyben a másodfokú közigazgatási szerv megsemmisítette a bírságot kiszabó elsőfokú határozatot - joggal bízhatott abban, hogy a jelen per alapjául szolgáló közigazgatási határozat sem fog hatályban maradni. Az alperes jogellenes és felróható mulasztását pedig bizonyítja a Nyíregyházi Ügyvédi Kamara elmarasztaló határozata.

Kárként - az elsőfokú eljárásban még három benyújtott pályázatra hivatkozással - a **Sz. I.-**nak kifizetett 2 544 000 forint alap- és sikerdíjat, a jogerős határozattal kiszabott 600 000 forintos bírság összeget, valamint 5 000 000 forint értékben az elmaradt hasznot érvényesítette. Ez utóbbival kapcsolatban előadta, hogy abban az esetben, ha a korszerűsítés és foglalkoztatás elősegítése iránti pályázatai sikeresek lett volna, a társaság éves szinten több mint 10 000 000 forint előnyhöz jutott volna.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy a Ptk. 339. §-ának rendelkezéséből következően a perben a felperesnek kellett bizonyítani az alperes eljárásának jogellenességét, a bekövetkezett kárt, valamint a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés fennálltát. A bírói gyakorlat szerint az okozati összefüggés csak abban az esetben állapítható meg, ha a jogellenes magatartás és az eredmény közti láncolat minden egyes eleme egymással szoros összefüggésben áll. A felperes azonban csak feltételezi azt, hogy a kereset határidőben történő benyújtása esetén a közigazgatási per sikerre vezetett volna. A kártérítési per bírósága - amint arra a Bírósági Határozatok 2009. évi 356. sorszám alatt közzétett eseti döntés is rámutat - nem veheti át a közigazgatási perben eljáró bíróság szerepét, és nem vizsgálhatja azt, hogy a közigazgatási perben milyen döntés született volna. A kártérítési perben erről ugyanis bizonyosságot nyerni nem lehet, a bizonyítási eljárás pedig nem folytatható le.

A másodfokú határozat egyébként meghozatalának időpontjában jogerős és végrehajtható volt, a keresetnek pedig csak abban az esetben lett volna halasztó hatálya, ha a bíróság a közigazgatási perben a közigazgatási határozat végrehajtását felfüggeszti, ami viszont bírói mérlegelési hatáskörbe tartozó olyan kérdés, amelyre az alperesnek a perben egyébként sem lett volna ráhatása.

A felperes azt sem bizonyította, hogy a támogatásokat megkapta volna, tekintettel arra, hogy a pályázati forrás nem alanyi jogon járó juttatás. A felperes által kárként

érvényesített sikerdíj esetében ugyancsak hiányzik az okozati összefüggés. A felperes tudta, illetve kellő körültekintés mellett tudhatta, hogy a terhére jogerősen munkaügyi bírságot állapítottak meg, legalábbis az elsőfokú határozatról nyilvánvalóan tudott. Ha a felperes több 10 000 000 forintos összegű pályázat benyújtása mellett döntött, elvárható lett volna tőle, hogy előre tájékozódjon a folyamatban lévő munkaügyi eljárásról, és erre a pályázatot készítő szakcégnak is fel kellett volna hívnia a felperes figyelmét. Miután a szakcég a felperes megbízottja volt, a megbízott felróható magatartása a felperes terhére esik, ennél fogva a felperes oldalán a Ptk. 340. §-ának (1) és (2) bekezdésében szabályozottak szerinti közrehatás is megállapítható. Az elmaradt haszonnal kapcsolatban pedig a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, az csupán egyoldalú állításain és számításain alapul.

Vitatta azt is, hogy felróhatóan járt volna el, álláspontja szerint nem volt kötelezettsége arra, hogy 30 napon belül keresetet nyújtson be, erre ugyanis nem kapott konkrét megbízói utasítást a felperestől.

Az elsőfokú bíróság megkereste többek között az MVH Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kirendeltségét, amely szerv közölte, hogy a május 29-én kertészet korszerűsítésére benyújtott támogatás iránti pályázat esetében a felperes pályázata 62 pontot ért volna el, 2008-ban azonban a pályázati forrás az elért ponttól függetlenül minden pályázó részére lehetővé tette a támogatás elnyerését.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatását követően meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 200 000 forintot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A nagyobbbrészt pervesztes felperest kötelezte az alperes javára 100 000 forint perköltség megfizetésére.

Megállapította, hogy a felperes keresete a Ptk. 298., illetve 313. §-ára, valamint a 318. §-a szerint alkalmazandó 339. §-ára alapított szerződésszegéssel okozott kár megtérítésére irányult. A felek között a Ptk. 474. §-ának (1) bekezdésében szabályozott megbízási szerződésnek egy különös formája jött létre, amelyet tartalommal az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény töltött ki. Ennek 1., illetve 3. §-a határozza meg az ügyvédnek a megbízóval szembeni feladatát, eszerint az ügyvéd köteles az ügyfelét hozzásegíteni a jogai érvényesítéséhez, mégpedig legjobb tudása szerint, lelkiismeretesen, és a jogszabályok megtartásával. Az ítélet indokolásából kiderülően az elsőfokú bíróság az alperes eljárását e jogszabályi rendelkezés alapján jogellenesnek, illetve felróhatónak értékelte.

Ugyanakkor a felperes által érvényesített egyes kártételekre vonatkozóan a keresetet nem találta megalapozottnak. A munkaügyi bírság kárként történő érvényesítése körében osztotta az alperes ellenkérelmében kifejtetteket. A pályázatírás teljesítése címén kifizetett megbízási díjat azért nem találta érvényesíthetőnek, mert álláspontja szerint a pályázatírás költsége mindenkor az adott vállalkozás kockázata, és nincs garancia arra, hogy a pályázat alapján a pályázó a támogatást elnyeri, minthogy az állami támogatások alanyi jogon nem járnak. Kétségtelen, hogy a pályázatokat részben a rendezetlen munkaügyi kapcsolatok, részben formai okok miatt utasította el a közigazgatási hatóság, ugyanakkor csupán

feltételezés az, hogy rendezett munkaügyi kapcsolatok esetén a felperes pályázatait sikerrel jártak volna. A pályázatok eredményességéről azonban a jelen per bírósága nem dönthet.

Rámutatott arra, hogy a felperesnek a pályázatok benyújtásakor tudnia kellett arról, hogy folyamatban lévő ügye van a munkaügyi bírság tárgyában, következésképpen a felmerült költsége, az elmaradt haszon és az alperes mulasztása között az ok- okozati összefüggés sem áll fenn.

Megállapította ugyanakkor, hogy az alperes nem vitásan megszegte a Ptk. 277. §-ának (4) bekezdésében foglalt, a szerződés teljesítésében való együttműködésre vonatkozó kötelezettségét azzal, hogy a felperes tájékoztatását elmulasztotta, ezért kötelezte a felperest az ezzel összefüggésben felmerült kár megtérítésére, amelynek mértékét 200 000 forintban határozta meg.

Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és - keresetét leszállítva - az alperest 6 308 000 forint, valamint a perrel felmerült költsége megfizetésére kérte kötelezni.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási hibát vétett, amikor nem tájékoztatta a jogi képviselő nélkül eljáró felperest az eljárási jogairól, a bizonyítási kötelezettségeiről, illetve, amikor az ítéletében nem adta indokát annak, hogy a kártérítés összegét milyen megfontolásból határozta meg 200 000 forintban. Figyelman kívül hagyta továbbá azt, hogy az MHV Vidékfejlesztési Támogatások Igazgatóságának tájékoztatásából egyértelműen kiderült az, hogy a pályázatok elutasítására kizárólag a rendezetlen munkaügyi kapcsolatok miatt került sor.

Nem támadta azonban az elsőfokú bíróságnak a munkaügyi központ által elutasított pályázat kapcsán előterjesztett kárigény elutasítására vonatkozó ítéleti rendelkezését, egyetértve azzal, hogy ez esetben valóban hiányzik az okozati összefüggés. Ugyanakkor álláspontja szerint a kertészeti gépek beszerzése, illetve kertészet korszerűsítése iránt benyújtott pályázatok esetében az MHV tájékoztatása alapján bizonyítást nyert, hogy a pályázatok kizárólag a munkaügyi kapcsolatok rendezetlensége miatt nem nyertek el támogatást, jóllehet az adott évben az elért pontszámtól függetlenül minden pályázó részesült támogatásban. Ez utóbbi két pályázat kapcsán pedig bizonyította, hogy a pályázatírók összességében 1 308 000 forint megbízási díjat fizetett ki, ennek kárként való megtérítésére tehát alappal tartott igényt.

E két pályázat kapcsán 19 492 000, valamint 6 152 000 forint támogatástól esett el a tervezett beruházások elmaradása miatt. Az elsőfokú eljárásban részletezte, hogy a beruházások megvalósulása esetén milyen összegű haszonhoz jutott volna, amelyből 5 000 000 forintot érvényesített kárként. Amennyiben az elsőfokú bíróság e körben a felperesi beadványt nem találta elégségesnek, ki kellett volna „oktatnia” a felperest.

Kétségtelen, hogy a felperes tisztában volt azzal, hogy a pályázatok benyújtásának időpontjában a munkaügyi bírság tárgyában folytatott eljárás folyamatban van, arról azonban az alperes mulasztása folytán nem szerzett tudomást, hogy a bírságot kiszabó

határozat vele szemben jogerőssé vált, és az végrehajtható, aminek következtében munkaügyi kapcsolatai rendezetlennek tekintendők, ezért támogatásra nem jogosult. Ha e tényekről tudomást szerzett volna, nyilvánvalóan nem kötött volna pályázat elkészítésre szerződést.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási hibát nem vétett, a felperes ugyanis - amint arra a beadványai tartalma utal - tisztában volt az őt terhelő bizonyítási kötelezettséggel. Az elsőfokú bíróság álláspontja helyes a tekintetben, hogy e perben nem bírálható el az, hogy a közigazgatási per milyen eredménnyel zárult volna, helytálló továbbá az okozati összefüggés hiányára vonatkozó elsőfokú ítéleti megállapítás is.

A felperes pályázati költség megtérítése iránti igénye is alaptalan volt. A felperes ugyanis a szerződést a vele szemben 2 000 000 forintot kiszabó határozat meghozatalát követően fél évvel később, a szerződés kiegészítésére vonatkozó megállapodásokat pedig 10 hónappal később kötötte meg. Feltéve, de meg nem engedve, hogy nem tudott a másodfokú jogerős határozatról, ez esetben is a Ptk. 4. §-ának (4) bekezdésében foglalt alapelvbe ütköző módon, felróhatóan járt el, hiszen tudomása szerint is függő helyzetben döntött a szerződés megkötéséről, miközben csak remélhette azt, hogy a munkaügyi eljárás marasztalás nélkül fog lezáródni. Nem lehet továbbá eltekinteni a pályázatot író szakség mulasztásától sem. A felperes által érvényesített elmaradt haszon elérésének megghiúsulása pedig okozati összefüggésben a rendezetlen munkaügyi kapcsolatokkal, mint a támogatás kizáró körülménnyel áll. A felperesnek számítania kellett arra, hogy a munkaügyi eljárás reá nézve marasztalással zárul.

A perben a kár bizonyítása a felperest terhelte, annak mértéke bírói mérlegeléssel nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság minden jogalap nélkül ítélte meg a felperes javára a 200 000 forintot, döntését nem indokolta, ekként a marasztalási összeg kifejezetten büntetés jellegű.

Sérlemelte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ugyancsak a jogszabályban foglalt indokolási kötelezettségét elmulasztva mérsékelte a felperes által fizetendő perköltség jogszabályban meghatározott összegét.

Az ítélőtábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján a felperes fellebbezése hiányában nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetet a foglalkoztatás elősegítésével kapcsolatos pályázat sikertelenségével összefüggésben előterjesztett kártérítési igényt elutasító rendelkezését, a fellebbezést, illetve a csatlakozó fellebbezést pedig részben, a következőkben kifejtendőik szerint találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek között az 1998. évi XI. törvényben szabályozott ügyvédi megbízási szerződés jött létre, és az alperes a Nyíregyházi Ügyvédi Kamara határozatában foglaltakkal is alátámasztotta a szerződést megszegve, jogellenesen és felróhatóan járt el akkor, amikor a felperest sem a

közigazgatási eljárás jogerős befejezéséről, sem a keresetindítás sikertelenségéről nem tájékoztatta. A felperes tehát az alperes jogellenes és felróható magatartásával okozott és bizonyított kárát az elsőfokú ítéletben felhívott jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel alappal érvényesíthette az alperessel szemben.

A keresetben megjelölt kártételek közül azonban - amint arra az alperes a perben helyesen hivatkozott - az elmaradt haszon címén, illetve a pályázati díj kifizetése címén előterjesztett kárigények egyidejű érvényesítése kizárt. Abban az esetben ugyanis, ha a felperes bizonyította volna azt, hogy az alperes szerződésszerű eljárása esetén a pályázatokat elnyeri, a pályázati díj kifizetése a pályáztatással kapcsolatos költségek között lennének elszámolandóak, amelyek viselésére a felperes lett volna köteles. A pályázati díj tehát csak abban az esetben érvényesíthető kárként, ha annak kifizetése - az alperes felróható magatartása következtében megghiúsult támogatásra tekintettel - utólag nyilvánvalóan szükségtelenné, indokolatlanná vált.

Az ekként kizárólag alternatíván érvényesíthető két kártétel közül az ítéltábla kizárólag a pályázati díj kifizetésével kapcsolatosan a felperesnél felmerült költség kárként történő érvényesítését találta megalapozottnak.

A perben az alperes nem bizonyította azt, hogy a másodfokú közigazgatási határozat meghozataláról és annak tartalmáról, valamint a kereset benyújtásának sikertelenségéről tájékoztatta volna a felperest, és a felperesnek azt az előadását sem cáfolta sikerrel, mely szerint a felperes csak 2008. júliusában szerzett tudomást ezekről a tényekről. Arra pedig nyilvánvalóan alaptalanul hivatkozott, hogy a perindításra megbízást nem kapott, ezt az állítását ugyanis önmagában a kereset benyújtásának ténye cáfolja. Mindebből kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes 2008. április 10-én, a konkrét pályázatok benyújtásával kapcsolatos külön szerződések megkötése időpontjában nem tudott arról, hogy a pályázatok benyújtása eleve esélytelen lesz. Az pedig teljességgel elfogadható és életszerű, hogy a felperes a tények tudatában nem vállalt szerződéses kötelezettséget pályázati díj kifizetésére.

Miután a 2010. április 10-i kiegészítő szerződések a 2008. január 7-én megkötött megbízási szerződésben foglaltakkal együtt arra az esetre is kötelezték a felperest az alapidíj, és a sikerdíj megfizetésére, ha a felperesnek felróható körülmények miatt sikertelen a pályázat, a felperes alappal tarthatott igényt a becsatolt szerződések, és a számlák alapján őt terhelő, alap- és sikerdíjből álló megbízási díj összegének megfelelő kártérítésre.

Ebből a szempontból jogi relevanciája nincs annak, hogy a felperes a munkaügyi közigazgatási eljárás folyamatban létéről tudott, és ennek következtében a szerződések megkötésével így is kockázatot vállalt arra az esetre, ha a támogatás kifizetésének időpontjáig bekövetkezne a kizárási feltétel, tekintve, hogy nyilvánvalóan maga a kockázatvállalás sem következett volna be akkor, ha az alperes a tájékoztatási kötelezettségének eleget tesz.

A sikertelen pályázatok miatt költségként el nem számolható megbízási díj megtérítésére irányuló igény a már kifejtettekből következően kizárja az ezzel egyidejűleg elmaradt

haszon megtérítése iránti igény érvényesítését. Ugyanakkor az ítéltábla szükségesnek tartja megjegyezni, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint elmaradt haszon megállapítására egyébként is csak konkrét, igazolható adatok alapján kerülhet sor, e szempontból a tervezett nyereségnek nem, csupán a tényleges haszonkiesésnek van jogi relevanciája. Ahhoz tehát, hogy az elmaradt vagyoni előny megítélhető legyen, a perben annak bizonyítása lett volna szükséges, hogy ahhoz a felperes a bizonyossággal határos valószínűséggel hozzájutott volna (Bíróági Határozatok 1984. évi 401., 1988. évi 106., és 1995. évi 229. sorszám alatt közzétett eseti döntések)

A felperes esetében azonban a pályázatok sikeressége esetére sem bizonyított az elmaradt vagyoni előny, annak eléréséhez ugyanis számos további, a felperestől részben független feltétel is szükséges lett volna, így például a támogatási szerződés megkötése, a beruházás megvalósítása, a támogatási szerződés feltételeinek teljes körű teljesítése, és magának a beruházásnak a sikeressége is.

Mind a fellebbezés, mind a csatlakozó fellebbezés helyesen mutatott rá arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletéből a megállapított 200 000 forintos kártérítés ténybeli és jogi alapja nem derül ki. A tájékoztatási kötelezettség elmulasztása - a bírói gyakorlat alapján - általában olyan károkozó magatartásként minősíthető, amellyel a személynek az Alkotmány biztosított személyhez fűződő joga sérült. Ilyen sérelem esetén a károsult nem vagyoni kártérítésre tarthat igényt, a felperes azonban keresetében ilyen ténybeli és jogalapra nem hivatkozott, ilyen jogcímen kártérítési igényt nem terjesztett elő, ezért az elsőfokú bíróság ténybeli és jogalapját tekintve is a keresettől eltérve döntött.

Szükségesnek tartja ugyanakkor az ítéltábla megjegyezni, hogy az Alkotmány 57. §-ának (5) bekezdésében szabályozott jogorvoslathoz való jog nem tartozik azon alapjogok körébe, amelyek megsértése személyhez fűződő jog sérelmének megállapítására, és ezzel összefüggésben nem vagyoni kártérítésre adna alapot. Az alperes azon szerződésszegésének ugyanis, hogy a felperest megfosztotta a jogerős határozat bíróság előtti megtámadásának lehetőségétől, nincs kihatása a felperes személyének úgynevezett „értékminőségére”, és ugyanez állapítható meg az alperes tájékoztatási kötelezettség elmulasztásában megvalósuló magatartása esetében is.

Helytálló továbbá az alperes csatlakozó fellebbezése a perköltségre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést sérelmező részében. Az alperes e körben helyesen hivatkozott arra, hogy a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdésére figyelemmel abban az esetben, ha a bíróság ítéletében a jogszabályban meghatározott ügyvédi költség összegét mérséklí, azt köteles megindokolni.

A fenti indokokra tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben a rendelkező rész szerint megváltoztatta, és az alperest a Ptk. 277. §-ának (4) bekezdése, valamint a 318. §-a szerint alkalmazandó 339. §-a alapján kötelezte a felperesnek a kertészet korszerűsítése, és kertészeti gépek beszerzése érdekében benyújtandó pályázatokkal kapcsolatban a megbízottjának kifizetett, összesen 1 308 000 forint díj, mint kártérítés megfizetésére.

A felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét a hivatkozott IM rendelet alapján felemelte ugyan, a pertárgy érték alapján számítottához képest azonban ugyanezen rendelet 3. §-ának (6) bekezdése szerint mérsékelte, figyelembe véve az alperesi képviselőnek az elsőfokú eljárásban kifejtett tevékenységét, valamint azt, hogy az ügy - tárgyánál fogva - bonyolultnak nem volt tekinthető.

A fellebbezési eljárásban nagyobbrészt pervesztes felperest a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes javára fellebbezési eljárási költség

megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 75. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint a hivatkozott IM rendelet alapján határozta meg azzal, hogy ugyanazon indokok alapján ez esetben is élt a mérséklés lehetőségével.

D e b r e c e n, 2011. január 13.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Süliné dr. Tózsér Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -